

מיכאל שושן:

**„אני המפיק, הבימאי,
האמרגן והמזכירה!”**

כשכל התיאטרות בארץ נמצאים בקשיים כספיים, וקניית הכרטיסים למופעי בידור קטנה והולכת, מצאתי תיאטרון אחד מרוצה המתקיים בכבוד. לתיאטרון, למפיק שלו, לבימאי, למוכר ההצגות, לגובה הכספים ולמזכירה קוראים מיכאל שושן. הוא בן 32, בוגר להקה צבאית ובית-ספר „בית צבי” ומזה שלוש שנים הוא בעל תיאטרון מיכאל, העוסק בהצגות ילדים בעיקר. ההצגה האחרונה שהפיק וביים מיכאל שושן, „החליפה”, היא הצגה לשחקנית אחת ולכסא. שאלתי אותו אם זאת הדרך לנצח את המצב הכלכלי.

כן, אני לא רואה דרך אחרת עכשיו, לפחות בשביל עצמי. אין לי כסף להפקות-ענק וגם לאנשים אין כסף לכרטיסים של הפקות-ענק. כל ההצגה הזאת עלתה לי 2100 דולר.

● ועדיין הקהל משלם כדי לראות במשך שעה שחקנית אחת מדברת על הבימה?

זה לא סתם מחזה. זה מיסמך אנושי חברתי מרתק. כתב אותו עיתונאי פלילי איטלקי, על מיקרה שקרה באיטליה לפני 30 שנה, כאשר אשה ניסתה להרעיל את חמשת ילדיה כדי להציל אותם מהרפת-רעב. וכמו שזה קרה ונכתב לפני 30 שנה, זה תמיד אקטואלי ויש לו השלכות לכל מקום.

● אתה חושב שהצגת-יחיד, ללא תיאוריה מסובכת וללא הוצאות רבות, היא המתכון להצלחה בימים אלה?

אני ממש לא יודע כלום על מתכונים. ההצגה הזאת הולכת, כי המחזה מעניין ונוגע עמוק-עמוק בכל אחד ומפני שמרים נבו היא שחקנית אדירה שגורמת רטט אפילו לי, כשאני רואה אותה על הבימה כאותו מתווה בפעם ה-20. באיטליה שיחקה את המחזה אנה מאניאני וכאן בישראל יכולה לעשות אותו רק מרים נבו.

יפה ירקוני:

**„הזמן הגרוע ביותר
לבד הוא בלילה!”**

אחרי שנים רבות חוזרת יפה ירקוני לקהילה של שמונה השנים האחרונות הופיעה רק במועדוני-לילה של תיירים. כל לילה היא שרה את „אידישע מאמא” ואת „הללויה” ואת „הבה נגילה”. קצת נמאס לה מהשירים האלה ונמאס לה לנסוע ערב-ערב לירושלים. את החזרה לקהל הישראלי היא עושה דרך הופעות במועדון „הסליק” בתל-אביב, דרך תקליט חדש שנמצא כבר בהקלטה ודרך תוכנית טלוויזיה שתצולם בימים אלה, אם ירצה השם ושרי-האוצר.

● מתי חזרת לשיר מאז מות בעלך?

אחרי השיבוע עליתי על הבימה ושרתי, חשבתי שזו הדרך היחידה שאוכל לעבור את זה איכשהו. הזמן הגרוע ביותר להיות לבד הוא הלילה. כשאני מופיעה בלילות אני עסוקה ומתעייפת ונרדמת מייד, וככה עובר עור לילה.

● איך היתה קבלת-הסנים של הקהל הישראלי אחרי בליבך הרבה שנים של העדרות?

קבלת-הסנים היא חמה מאוד, אבל בהחלט יש לי איתה בעיה. הם מצפים ממני ודורשים ממני לשיר את כל השירים הישנים שלי, וכל הזמן אני פוחדת שכסוף גידו שיפיה ירקוני לא שרה שום דבר חדש.

● אני מבינה שהתקליט החדש הוא כולו שירים חדשים?

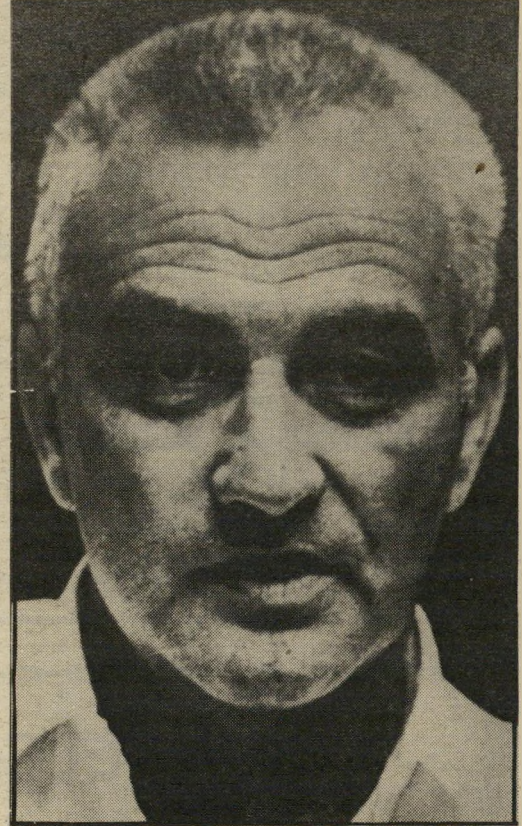
בהחלט. כסופו של דבר, גם אני רוצה להרגיש שקורה לי משהו ושאני הולכת קדימה.

● אחרי הניסיון הארוך שלך, איזה קהל את מעדיפה, של ישראלים או של תיירים?

עם התיירים זה קל מאוד. הם מקבלים הכל ומתלהבים מהכל. יש לי תוכנית בעשר שפות וכאשר-תייר שומע שיר מהבית שלו, הוא מתרגש ומעביר לך בחזרה את ההרגשות יחד עם תודה, אבל, עם זאת, בהופעה בפני תיירים תמיד יש איזה הרגשה של „בואי ונמכור להם את ישראל”. לקהל ישראלי אני לא מוכרת כלום. אני שרה והם שרים ואנחנו מפרים אחד את השני.

● את מופיעה כבר 36 שנה ברציפות. יש לך עוד כוח ורצון?

אנחנו הקווקזים הזקים. יודעים לעבוד קשה ולא נשכרים. כאשר יום אחד ארגיש שדי לי, לא אתבייש להתיישב בבית ולהיות סתא כמישרה שלמה.

אורי בן-ארי:

**„אני פשוט לא מסוגל
להתעסק בפוליטיקה!”**

מי זה אמר שכל הקצונה הבכירה של צה"ל פונה אחרי השחרור לפוליטיקה ולמיסחר בנשק? אחד מהקצינים הבכירים והמפורסמים בצה"ל פנה דווקא לסיפרות ולמו"לות והוא נהנה מזה הנאה מרובה. אורי בן-ארי השתחרר מצה"ל לפני כמעט 30 שנה והתגלגל להוצאת הספרים „לוי-אפשטיין” אותה ניהל שש שנים. כבר אז הוא נדלק על רעיון המו"לות ונשא איתו את החלום שנים רבות. השבוע יצא ספר ראשון בהוצאת הספרים „מילכה”, השייכת לו ולרעייתו.

● למה זה לקח לך בליבך הרבה שנים להגשים את החלום?

הפרנסה הפריעה לי. כמה שנים התעסקתי באנגריה וכמה שנים שימשתי קונסול בניו-יורק. בניו-יורק כתבתי את הרומן הראשון שלי, שעד היום מחפשים לו מו"ל. בינתיים כתבתי את הרומן השני, רעיון הוצאת-הספרים הסתובב בבית שלנו, אבל לוקח זמן לגלגל דברים כאלה. עכשיו, כשיצא הספר הראשון בהוצאתנו, אני מרגיש שבאמת אנחנו מגשימים חלום ישן.

● הספר הראשון הוא „אילוף הפורררים”, העוסק בבעיות גידול ילדים. למה דווקא בחרתם נושא כזה לספר ראשון?

אולי מפני שהנושא קרוב לליבנו. יש לנו שבעה ילדים והמישה נכדים, ואנחנו מתכננים עוד. נכרים, כמוכן, אבל יש לנו תוכניות לספרים מסוג אחר. כבר עכשיו אני בודק בקשר לזכויות על ספר של פרנץ קפקא, שעד היום לא תורגם לעברית ולא ראה אור בארץ. דברים כאלה לוקחים זמן.

● ועם כל הספרים היפים שתוציא לאור, לא מגרד לך באצבעות לנסות ולהשפיע בפוליטיקה, כמו חבריך מהצבא?

בשום אופן לא. אני פשוט לא מסוגל להתעסק בפוליטיקה וגם אינני אוהב אותה. לפני הרבה שנים התאהבתי במו"לות. היום הגשמתני את החלום ואני מאושר.